

Arrest

nr. 82 456 van 5 juni 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 26 januari 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 december 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 21 maart 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 april 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat F. WESTELINCK verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. MAES, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster kwam volgens haar verklaringen op 18 juni 2011 het Rijk binnen en diende op 20 juni 2011 een asielaanvraag in. Op 28 december 2011 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Eritrese nationaliteit te hebben en geboren te zijn op 10 november 1993 te Addis Abeba. U verklaart protestant te zijn en van Tigre afkomst te zijn. U bent geboren en opgegroeid in Addis Abeba, samen met uw vijf jaar oudere broer. Uw vader heeft de Eritrese nationaliteit, is van Asmara afkomstig maar besloot omwille van professionele redenen lang voor uw geboorte naar Addis

Abeba te verhuizen, waar hij uw moeder ontmoette, die de Ethiopische nationaliteit heeft. In 2000 werden uw vader en broer door de Ethiopische autoriteiten gedeporteerd naar Eritrea in de context van een conflict tussen beide landen. U bleef alleen achter samen met uw moeder in Addis Abeba. Sinds de deportatie heeft u geen contact meer gehad met uw vader en broer ondanks verwoede pogingen van uw moeder. Na de deportatie van uw vader en broer ging uw moeder werken in de kruidenierszaak van uw vader in Addis Abeba en bleef u naar school gaan in de Ethiopische hoofdstad. Jaren verstreken zonder erin te slagen contact te leggen met uw vader en broer in Eritrea. In 2010 overleed uw moeder na een slepende nierziekte, waardoor u alleen was in Addis Abeba. U kon na het overlijden van uw moeder inwonen bij een bevriende Eritrese familie in Addis Abeba, maar na vijf maanden besloot u om in oktober 2010 naar Eritrea te gaan om op zoek te gaan naar uw vader en broer. Met de hulp van een smokkelaar trok u eerst naar Soedan om vervolgens naar Asmara in Eritrea te gaan, omdat u hier in eerste instantie bij familie van uw vrienden in Addis kon verblijven en omdat u wel vermoedde dat uw vader in deze stad zou wonen. Na twee weken in Asmara kwam u het adres van uw grootmoeder op het spoor, waarna u bij haar introk. Uw grootmoeder vertelde u dat uw vader twee jaar eerder was gearresteerd door de Eritrese autoriteiten omwille van zijn geloof dat niet toegelaten is in Eritrea. Ze wist evenmin waar uw broer was, die drie jaar eerder was opgeroepen voor de verplichte militaire dienst. Sindsdien leefde uw grootmoeder alleen in Asmara. Kort nadat u bij uw grootmoeder introk, begon u naar gebedsdiensten te gaan in het kader van uw pinkstergeloof. Dit geloof is verboden in Eritrea waardoor de gebedsdiensten in het geheim dienen gehouden te worden. Vier maal kende u tijdens dergelijke gebedsdiensten problemen met de Eritrese veiligheidsdiensten die er telkens binnenvielen. Daarbij werden telkens verschillende personen opgepakt; u werd iedere keer mishandeld, maar u werd nooit gearresteerd omwille van uw jonge leeftijd. De veiligheidsdiensten noteerden wel bij iedere inval uw naam en gaven u de waarschuwing te stoppen met dergelijke geloofspraktijken. De vierde maal dat de politie binnenviel bij een dergelijke dienst waarbij u aanwezig was, betrof het een protestants huwelijk. Ook dit maal werden er heel wat aanwezigen gearresteerd. Het huwelijk werd stopgezet, en uw naam werd nogmaals geregistreerd. Deze keer maanden de autoriteiten u echter ook aan naar huis te gaan en te wachten tot iemand u zou komen ophalen, waarop u naar een bepaalde plaats zou gebracht worden. U vertelde vervolgens wat er gebeurd was aan uw grootmoeder die u aanraadde om het land te verlaten omdat ze bezorgd was dat u net zoals uw vader zou worden aangehouden. Eind april 2010 verliet u samen met N., die ook pinkstergelovige is, Eritrea en trokken jullie samen naar Khartoum. In Khartoum bracht N. u in contact met een smokkelaar die u naar Europa zou brengen. U verbleef iets langer dan een maand in Soedan om vervolgens naar België te gaan, waar u op 20 juni 2011 asiel aanvraag bij de Belgische asielinstanties.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een 'gegronde vrees voor vervolging' zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

U beweert Eritrea ontvlucht te zijn omdat u vreest opgepakt te worden door de Eritrese autoriteiten omwille van uw pinkstergeloof, een niet toegelaten godsdienst in Eritrea, en omwille van de verplichte militaire dienst in Eritrea die u niet wil aanvatten.

Er kan echter geen geloof worden gehecht aan uw korte verblijf in Asmara en bij uitbreiding aan uw bewering als zou u over de Eritrese nationaliteit beschikken. U slaagt er namelijk niet in aannemelijk te maken dat u in 2010 vrijwillig zou zijn teruggekeerd naar Eritrea met de hulp van een smokkelaar, en dat u vanaf dat moment in Asmara zou hebben gewoond tot het moment dat u beweert Eritrea ontvlucht te zijn.

Vooreerst kunnen er enkele bemerkingsen gemaakt worden bij de door u aangehaalde deportatie in 2000 van uw vader en broer naar Eritrea, alsook bij uw beweerde vrijwillige terugkeer naar Eritrea in oktober 2010. U verklaart tijdens het gehoor immers dat uw vader en broer gedwongen werden gedeporteerd door de Ethiopische autoriteiten in 2000; de autoriteiten zouden uw vader en broer hebben opgepakt toen ze beiden in de kruidenierswinkel van uw vader aan het werken waren (zie gehoorverslag CGVS, p.3). Gevraagd waarom uw broer wel samen met uw vader gedeporteerd werd, en u bij uw moeder in Ethiopië kon blijven, gezien uw verklaring dat u toch ook over de Eritrese nationaliteit beschikt, antwoordt u dat uw broer in de winkel aan het werken was op het moment dat uw vader werd meegenomen (zie gehoorverslag CGVS, p.3). Wat later tijdens het gehoor wordt u gevraagd of uzelf nooit problemen heeft gehad met de Ethiopische autoriteiten waarop u antwoordt van niet en aangeeft dat u tot 2010 zonder problemen naar school bent kunnen gaan (zie gehoorverslag CGVS, p.4). Het is merkwaardig te noemen dat uw broer, die vijf jaar ouder is dan u en bijgevolg op het moment van de deportatie slechts 12 jaar oud moet geweest zijn – aangezien u in 2000 de leeftijd van zeven jaar

had – op zo'n jonge leeftijd samen met uw vader zou gedeporteerd worden terwijl u zonder problemen bij uw moeder kon blijven, volgens uw verklaringen. Wanneer u bovendien gevraagd wordt in welke context deze deportaties plaatsvonden, en waarom uw vader dus gedeporteerd werd, antwoordt u dat het omwille van zijn Eritrese nationaliteit was (zie gehoorverslag CGVS, p.3). Gevraagd of er veel Eritreërs gedeporteerd werden in die periode, geeft u aan dat u het niet weet maar dat uw vader u vertelde dat hij samen met veel anderen werd gedeporteerd (zie gehoorverslag CGVS, p.3), terwijl u tijdens het gehoor net aangaf hoegenaamd geen contact meer te hebben gehad met uw vader sinds zijn beweerde deportatie in 2000 (zie gehoorverslag CGVS, p.3-4), zelfs niet tijdens uw korte periode en verblijf in Asmara. Rekening houdend met uw erg jonge leeftijd op het tijdstip van de door u aangehaalde deportatie van uw vader en broer, kan enig begrip worden opgebracht voor uw beperkte kennis van de concrete omstandigheden waarin deze deportatie zou hebben plaatsgevonden. Anderzijds kan redelijkerwijze toch verwacht worden dat u op de hoogte bent van de context waarin deze deportaties werden uitgevoerd door de Ethiopische autoriteiten, gezien de impact van deze gebeurtenis op uw persoonlijke leven, of dat uw moeder in de vele jaren na de deportatie u toch op zijn minst meer uitleg zou hebben gegeven over het verdwijnen van uw vader en broer, zeker uw verklaring in acht genomen dat uw moeder veel pogingen zou hebben ondernomen om uw vader en broer op te sporen (zie gehoorverslag CGVS, p.4). Gevraagd echter naar de reden van de deportatie van uw broer en vader, antwoordt u in eerste instantie omwille van de Eritrese nationaliteit van uw vader, maar wanneer verder gevraagd wordt waarom hij werd gedeporteerd omwille van zijn nationaliteit en in welke context de deportaties plaatsvonden, moet u het antwoord schuldig blijven (zie gehoorverslag CGVS, p.4). Wanneer de interviewer u wat later vraagt of er dan geen conflict was tussen Eritrea en Ethiopië, antwoordt u dat uw moeder had verteld dat er een conflict was, maar vervolgens weet u niet wanneer de deportaties begonnen of stopten (zie gehoorverslag CGVS, p.4). Uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat tijdens het grensconflict tussen Ethiopië en Eritrea, dat plaatsvond tussen 1998 en 2000, Eritreërs en personen van Eritrese origine die in Ethiopië leefden en woonden, werden gedeporteerd naar Eritrea (zie landeninformatie, administratief dossier). Als Eritreërs werden onder meer beschouwd door de Ethiopische autoriteiten personen die aan het onafhankelijkheidsreferendum hadden meegedaan in 1993, maar ook personen die nadien de Eritrese nationaliteit hadden verworven of aangevraagd (zie landeninformatie, administratief dossier). Verder is het ook vreemd dat u in eerste instantie niet lijkt te weten op welke manier uw vader de Eritrese nationaliteit heeft verworven, aangezien er, toen uw vader naar Addis Abeba verhuisde vóór de geboorte van u en uw broer, nog geen sprake was van een onafhankelijk Eritrea. Wanneer u immers gevraagd wordt hoe uw vader op een gegeven moment de Eritrese nationaliteit heeft verworven in Addis Abeba, antwoordt u dat hij van Eritrese afkomst is en dat hij in Eritrea is opgegroeid (zie gehoorverslag CGVS, p.4). Vervolgens wordt u gevraagd of u weet op welke manier uw vader de Eritrese nationaliteit heeft verworven, waarop u antwoordt dat uw vader zich heeft moeten laten registreren als Eritreër, en dat ze een soort van gemeenschap of organisatie hadden waar hij zich heeft laten registreren (zie gehoorverslag CGVS, p.4). Uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt echter dat personen van Eritrese afkomst die in Ethiopië woonden voor de onafhankelijkheid van Eritrea in 1993, zoals uw vader, uitdrukkelijk de Eritrese nationaliteit dienden aan te vragen indien ze in 1993 aan het onafhankelijkheidsreferendum wilden meedoen waarop ze een Eritrese identiteitskaart kregen (zie landeninformatie, administratief dossier). Voor het feit dat u dit onafhankelijkheidsreferendum niet ter sprake brengt tijdens het gehoor kan begrip worden opgebracht gezien dit referendum plaatsvond in uw geboortjaar, maar dat u een zekere Eritrese gemeenschap of organisatie laat vallen waar uw vader zich zou hebben laten registreren als Eritreër is wel enigszins vreemd te noemen, net zoals het feit dat u de datum sinds wanneer Eritrea onafhankelijk is, namelijk 24 mei 1991 (zie gehoorverslag CGVS, p.4), dan weer wel blijkt te kennen.

Wat betreft uw beweerde vrijwillige terugkeer naar Eritrea in oktober 2010 na het overlijden van uw moeder, kan opgemerkt worden dat het vreemd is dat u met de hulp van een smokkelaar, en bovendien via Soedan, naar Eritrea zou zijn gegaan (zie gehoorverslag CGVS, p.5). Uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt immers dat Eritreërs die in Ethiopië leven, vrijwillig kunnen terugkeren naar Eritrea, hun land van herkomst, al dan niet met de hulp van het 'International Committee of the Red Cross' (ICRC). Het is bijgevolg merkwaardig te noemen dat u met de hulp van een smokkelaar via Soedan naar Eritrea zou zijn gegaan, zoals u aanhaalt tijdens het gehoor terwijl personen met de Eritrese nationaliteit – u verklaart immers de Eritrese nationaliteit te hebben – vrijwillig rechtstreeks van Ethiopië naar Eritrea kunnen terugkeren. Uw verklaringen betreffende de gedwongen deportatie van uw vader en broer naar Eritrea in 2000, en in verband met uw vrijwillige terugkeer naar Eritrea in 2010, zijn bijgevolg niet overtuigend te noemen.

In verband met uw etnische afkomst geeft u de indruk de etnische bevolkingsgroepen Tigre en Tigrinya met elkaar te verwarren. Aan het begin van het gehoor voor het Commissariaat-generaal geeft u aan dat u tot de Tigre bevolkingsgroep behoort, net zoals uw vader, en dat uw moeder Amhaars is (zie gehoorverslag CGVS, p.6). Gevraagd of u dan geen Tigre spreekt, gezien uw beweerde Tigre-afkomst, antwoordt u dat jullie thuis Amhaars praatten omdat uw moeder geen Tigre spreekt (zie gehoorverslag CGVS, p.7). Wanneer u vervolgens ter verduidelijking gevraagd wordt of u het over de Tigre-taal heeft of over de Tigrinya-taal, antwoordt u merkwaardig genoeg dat u het over het Tigrinya heeft (zie gehoorverslag CGVS, p.7). Gevraagd naar het verschil tussen Tigre en Tigrinya, verklaart u dat Tigre de etnie betreft en dat Tigrinya de taal is die jullie spreken (zie gehoorverslag CGVS, p.7). Uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt nochtans dat er in Eritrea een duidelijk onderscheid bestaat tussen de Tigre-etnie en de Tigrinya-etnie, met elk hun eigen afzonderlijke taal, met name het Tigre en Tigrinya (zie landeninformatie, administratief dossier). Uw verklaring dat personen van Tigre-afkomst Tigrinya spreken, klopt bijgevolg hoegenaamd niet. Bovendien gaf u tijdens uw interview voor de Dienst Vreemdelingenzaken aan dat uw vader van Tigrinya afkomst is (zie verklaring Dienst Vreemdelingenzaken, dd. 9 september 2011, p.1, administratief dossier), en niet van Tigre afkomst zoals u voor het CGVS aanhaalt. Redelijkerwijze mag toch verwacht worden van een persoon, die beweert van Eritrese origine te zijn en over de Eritrese nationaliteit te beschikken, consequent en correct te zijn in haar of zijn verklaringen betreffende haar of zijn beweerde etnische afkomst, wat bij u hoegenaamd niet het geval is. Aan het einde van het gehoor wordt u bovendien nogmaals gevraagd wat het verschil tussen Tigre en Tigrinya is, waarop u dit maal antwoordt dat Tigre en Tigrinya twee verschillende etnische groepen zijn, maar die allebei dezelfde taal spreken, met name het Tigrinya (zie gehoorverslag CGVS, p.13). Zoals eerder aangehaald komt deze laatste verklaring niet overeen met objectieve informatie die zegt dat Tigre en Tigrinya twee duidelijk onderscheiden etnische groepen zijn, die elk hun eigen taal hebben. Uw verklaringen betreffende uw beweerde etnische afkomst ondermijnen bijgevolg verder uw verklaring dat u over de Eritrese nationaliteit zou beschikken.

Terzijde kan bovendien nog een opmerking gemaakt worden betreffende uw verklaring dat één van de redenen waarom u Ethiopië zou hebben verlaten om vrijwillig naar Eritrea te gaan de angst is dat u op het moment dat u achttien jaar zou worden geen Ethiopische identiteitskaart zou kunnen krijgen gezien uw Eritrese afkomst (zie vragenlijst CGVS, dd.21 oktober 2011, p.3, administratief dossier). Het is ten eerste opmerkelijk dat u beweert nooit een identiteitsdocument te hebben gehad in Ethiopië (zie gehoorverslag CGVS, p.8) en verklaart zelfs nooit geregistreerd te zijn geweest bij de lokale administratie in Addis Abeba, maar dat u anderzijds zonder problemen tot 2010 naar school bent kunnen gaan in Addis Abeba. Uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt bovendien verder dat het hoegenaamd niet klopt dat u geen recht zou hebben op een Ethiopische identiteitsdocument. Volgens de Ethiopische nationaliteitswetgeving heeft u immers recht op de Ethiopische nationaliteit, rekening houdend met uw verklaring dat uw moeder de Ethiopische nationaliteit had. Niettegenstaande uw verklaringen dat u de Eritrese nationaliteit zou bezitten, dient immers te worden geconstateerd dat volgens de Ethiopische wetgeving u de Ethiopische nationaliteit heeft omwille van de Ethiopische nationaliteit van uw moeder. Een kind waarvan één van beide ouders de Ethiopische nationaliteit heeft, is immers Ethiopiër ongeacht de plaats waar het kind geboren werd (zie landeninformatie, administratief dossier). Een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, dd. 28 juni 2010 met nummer 45 519, waarvan een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier, stelt eveneens dat op 23 december 2003 de Ethiopische autoriteiten een nieuwe regelgeving uitvaardigden in verband met de Ethiopische nationaliteit met name de 'Proclamation on Ethiopian Nationality, n° 378 of 2003'. In januari 2004 vaardigde de Security, Immigration en Refugee Affairs and Authority (SIRAA) een nieuwe richtlijn uit die de nationaliteit en rechten van in Ethiopië verblijvende personen van Eritrese origine moet regelen. Deze regelgeving bepaalt dat indien een van beide ouders de Ethiopische nationaliteit heeft, deze persoon aanspraak kan maken op het Ethiopische staatsburgerschap en dat ook een persoon, van Eritrese origine, die niet over Eritrese identiteitsdocumenten beschikt, die geen overheidsfunctie uitoefent die enkel openstaat voor onderdanen van Eritrea, en die zich sinds het referendum ononderbroken gevestigd heeft in Ethiopië maar niet gestemd heeft voor de onafhankelijkheid van Eritrea, geacht wordt de Ethiopische nationaliteit te hebben gekozen. Gezien uw bewering dat uw moeder over de Ethiopische nationaliteit beschikte, heeft u bijgevolg op zijn minst recht op de Ethiopische nationaliteit.

Verder kan nog opgemerkt worden dat u niet kan overtuigen wat betreft uw beweerd lidmaatschap van de pinkstergemeenschap in Asmara en dat uw kennis betreffende de religieuze context in Eritrea evenmin overtuigend is. Zo weet u niet sinds wanneer het pinkstergeloof verboden is in Eritrea (zie

gehoorverslag CGVS, p.11). U verklaart nochtans eveneens dat u informatie had over het feit dat uw geloof verboden was in Eritrea, alvorens u besloot naar Eritrea te gaan, maar u geeft aan dat u niet verwachtte dat het verbod zo strikt zou zijn (zie gehoorverslag CGVS, p.11).

Verder verklaart u dat enkel het Orthodoxe geloof en de Islam toegelaten religies zijn in Eritrea (zie gehoorverslag CGVS, p.11), terwijl het Katholicisme en het evangelische lutheriaanse geloof eveneens zijn toegelaten. Uw jonge leeftijd en uw beweerde relatief korte verblijf in Asmara in acht genomen, kan enig begrip worden opgebracht voor uw niet uitgebreide kennis betreffende de religieuze context in Eritrea, maar anderzijds – uw verklaringen in acht genomen dat u in uw korte periode in Asmara toch redelijk actief was binnen de lokale pinkstergemeenschap, getuige hiervan uw bewering dat u verschillende gebedsdiensten en zelfs een huwelijk zou hebben bijgewoond – is het toch enigszins vreemd dat u niet weet dat de Lutheriaanse kerk een toegelaten godsdienst is in Eritrea aangezien deze religie als evangelische kerk het dichtst aanleunt bij de pinksterkerken, waarvan u zelf beweert lid te zijn geweest. Frappant is echter vooral uw erg beperkte kennis over de lokale pinkstergemeenschap in Asmara waarvan u beweert deel te hebben uitgemaakt, ook al betreft het slechts een periode van enkele maanden. U beweert immers op regelmatige tijdstippen gebedsdiensten in verschillende huizen te hebben bijgewoond in Asmara (zie gehoorverslag CGVS, p.11). Gevraagd naar de naam van de pinksterkerk waarvan u beweert lid te zijn geweest, antwoordt u dat die geen naam had omdat het pinkstergeloof verboden is in Eritrea (zie gehoorverslag CGVS, p.11). Uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt echter dat pinksterkerken zelfs na het verbod in 2002 hun naam behouden hebben, en dat er zelfs nieuwe pinksterkerken en –gemeenschappen met nieuwe namen ontstaan zijn sinds het verbod (zie landeninformatie, administratief dossier). Gevraagd naar namen van andere pinksterkerken, moet u het antwoord schuldig blijven (zie gehoorverslag CGVS, p.11). Vreemd hierbij is ook dat – wanneer u gevraagd was van welke pinksterkerk u lid was in Ethiopië – u dan wel antwoordt dat het de ‘Meserete Kristos’ kerk was, een bekende Ethiopische pinksterkerk, terwijl u geen Eritrese pinksterkerken kan vernoemen (zie gehoorverslag CGVS, p.11). Wanneer u gevraagd wordt hoeveel gelovigen er dan telkens aanwezig waren bij de geheim gehouden gebedsdiensten, antwoordt u dat het er telkens een twintig à dertig moeten geweest zijn (zie gehoorverslag CGVS, p.12). Gevraagd naar personen die gearresteerd werden tijdens de door u bijgewoonde gebedsdiensten waarbij de Eritrese politie telkens binnenviel, antwoordt u dat u zich slechts twee namen herinnert, namelijk M. en H. (zie gehoorverslag CGVS, p.10). Wanneer u gevraagd wordt in wiens huizen de gebedsdiensten werden gehouden, geeft u in eerste instantie de naam van H. M. (zie gehoorverslag CGVS, p.10), en wat later, antwoordt u aarzelend dat u zich slechts twee andere namen herinnert, M. en H. (zie gehoorverslag CGVS, p.11). Vreemd is echter vooral het feit dat u de namen niet kan geven van de twee personen die huwden en op wiens huwelijk een vierde aanval van de Eritrese politie plaatsvond (zie gehoorverslag CGVS, p.11). U geeft zelf aan dat u de twee personen die zouden trouwen, zelfs niet kent en dat een vriend wilde dat u erbij was (zie gehoorverslag CGVS, p.11). U weet derhalve niet te overtuigen wat betreft de religieuze context in Eritrea, maar het zijn vooral uw gebrekkige kennis en vage verklaringen over de lokale pinkstergemeenschap in Asmara die de geloofwaardigheid van uw beweerde Eritrese nationaliteit ondermijnen.

Verder kan opgemerkt worden dat uw kennis over de militaire dienst(plicht) in Eritrea – toch een van de redenen van uw vlucht uit Eritrea – wel heel erg beperkt is. U verklaart dat één van de redenen waarom u Eritrea bent ontvlucht de verplichte militaire dienst is die u niet wil aanvatten. Gevraagd wat u weet over de militaire dienst in Eritrea, antwoordt u dat u er niet veel over weet maar dat het een dienst is waartoe mensen verplicht worden (zie gehoorverslag CGVS, p.12). Wanneer u vervolgens gevraagd wordt hoelang deze militaire dienst duurt, verklaart u het niet te weten, maar dat mensen niet terugkomen eens ze worden opgeroepen (zie gehoorverslag CGVS, p.12), wat enigszins een merkwaardig antwoord genoemd kan worden, gezien uw verklaring dat u geen vrienden of mensen kent die zijn opgeroepen voor de militaire dienst (zie gehoorverslag CGVS, p.12). Wanneer de interviewer u vervolgens vraagt of de Eritrese politie u niets had gezegd over deze militaire dienst tijdens de vier keren dat ze uw naam hadden geregistreerd bij de invallen bij de gebedsdiensten, antwoordt u dat u er zeker van bent dat ze de laatste keer, toen ze u verteld hadden thuis te blijven opdat ze u zouden komen oppikken, bedoelden dat u zou worden weggebracht voor de militaire dienst, terwijl u hier eerder niets had over gezegd of vermeld, waardoor u de indruk geeft uw antwoorden aan te passen aan de gestelde vragen (zie gehoorverslag CGVS, p.12). Verder is het ook vreemd dat u blijkbaar niet op de hoogte was van het bestaan van deze militaire dienstplicht voordat u besloot vanuit Ethiopië naar Eritrea te gaan, gezien toch het bestaan van deze befaamde en beruchte dienstplicht bekend is bij Eritreërs, zowel bij diegenen die in Eritrea leven als in het buitenland (zie landeninformatie, administratief dossier). U weet bijgevolg niet te overtuigen wat betreft uw kennis over de verplichte

Eritrese militaire dienst, zeker in het licht van uw verklaring dat uw broer drie jaar voor uw komst naar Eritrea reeds was opgeroepen voor deze militaire dienst, wat het opmerkelijk maakt dat u zich hierover niet beter zou geïnformeerd hebben.

Tenslotte kan nog opgemerkt worden dat uw kennis over Asmara erg beperkt is, zelfs uw verklaring in acht genomen dat u slechts van oktober 2010 tot april 2011 in Asmara zou verbleven hebben. Redelijkerwijze mag toch verwacht worden van iemand, die beweert een half jaar in een bepaalde stad te hebben gewoond, meer informatie te kunnen geven betreffende deze stad. Uw verklaringen betreffende Asmara zijn echter niet overtuigend, ook gezien uw verklaring tijdens het gehoor dat u lid was van de lokale pinkstergemeenschap en dat u gebedsdiensten bijwoonde in verschillende huizen van verschillende leden wat toch een zekere mobiliteit in de stad impliceert. U kunt tijdens het gehoor weliswaar de wijk 'Kahawta' vernoemen waar u vijf maanden verbleven zou hebben in Asmara, maar gevraagd naar andere wijken in de stad, komt u al aarzelend niet verder dan twee andere wijken te vernoemen (zie gehoorverslag CGVS, p.13). Gevraagd naar bekende gebouwen in uw wijk, nadat uzelf aangaf er enkele te kennen (zie gehoorverslag CGVs, p.13), kan u enkel een bushalte 'Meda Eritrea', het plein 'Bahti Meskerem' en tenslotte de hoofdstraat 'Harnet Avenue' vernoemen. Uit informatie blijkt overigens dat deze laatste hoofdstraat niet in de Kahawta-wijk ligt, maar in het hart van het centrum van Asmara (zie landeninformatie, administratief dossier). De door u vernoemde Kahawta-wijk ligt immers meer zuidwaarts in Asmara (zie landeninformatie, administratief dossier). Ook het bekende 'Asmara Expo' situeert u in een van de twee hoofdstraten in het centrum van Asmara, terwijl het in het zuiden van de stad is gelegen, niet ver van de wijk 'Kahawta', waar u beweert vijf maanden gewoond te hebben (zie landeninformatie, administratief dossier). U kent evenmin het bekende 'Enda Korea' (oftewel het 'Sembel Housing Complex') in Asmara wanneer u hiernaar gevraagd wordt (zie gehoorverslag CGVS, p.13), dat nochtans vlakbij de Godaif administratie ligt, waar de Kahawta-wijk deel van uit maakt (zie landeninformatie, administratief dossier). Tenslotte weet u wel dat Eritrea ingedeeld is in zes zoba's en dat er negen etnische groepen terug te vinden zijn in Eritrea, maar aangezien u meer evidente antwoorden over de stad Asmara niet weet te geven, komt deze kennis wat ingestudeerd over, en kan u bijgevolg de geloofwaardigheid van uw asielrelaas niet herstellen via deze antwoorden.

Bovenstaande vaststellingen leiden ertoe dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde verblijf in Asmara, en bij uitbreiding aan uw bewering als zou u over de Eritrese nationaliteit beschikken. Bijgevolg komt de geloofwaardigheid van de door u beweerde problemen in Asmara, die hieruit voortvloeiden, eveneens in het gedrang.

U legt tenslotte geen documenten voor ter staving van uw asielrelaas, noch ter bevestiging van uw identiteit of nationaliteit.

Bovenstaande vaststellingen leiden er dan ook toe dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw Eritrese nationaliteit, noch aan uw beweerde verblijf in Asmara.

Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen maakt u geenszins aannemelijk dat in uw hoofd een "gegronde vrees voor vervolging" zoals bepaald in de Conventie van Genève in aanmerking kan worden genomen, of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een "reëel risico op het lijden van ernstige schade" zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming zou lopen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95*). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. In een eerste en enig middel beroept verzoekster zich op een schending van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van de artikelen 48/3 en 48/4, §1 van de vreemdelingenwet, van

de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder het zorgvuldigheids-, het proportionaliteits- en het redelijkheidsbeginsel.

2.3. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoekster kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat zij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan invoeren. Aangezien verzoekster de beoordeling van de aangehaalde feiten door de commissaris-generaal betwist, voert verzoekster de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

2.4. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratieve dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Uit het administratieve dossier blijkt verder dat verzoekster werd gehoord en tijdens het interview de mogelijkheid kreeg haar asielmotieven uiteen te zetten, haar argumenten kracht bij te zetten, nieuwe en/of aanvullende stukken kon neerleggen en zich kon laten bijstaan door een advocaat of door een andere persoon van haar keuze, dit alles in aanwezigheid van een tolk. Verzoekster kreeg bovendien de kans om in haar vragenlijst ook nog zelf alle belangrijke feiten en toelichtingen te geven. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan kan derhalve niet worden weerhouden.

2.5. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Dit is *in casu* niet het geval.

2.6. Het proportionaliteitsbeginsel dat een vorm uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel is in onderhavige procedure niet aan de orde. Het komt immers de commissaris-generaal in zijn declaratoire opdracht enkel toe na te gaan of een vreemdeling voldoet aan de voorwaarden bepaald bij artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet teneinde hem al dan niet de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Een beoordeling van de belangen van de vreemdeling of een afweging van deze, jegens de belangen van het onthaalland ressorteert derhalve niet onder deze zeer specifieke declaratoire bevoegdheid (RvV 13 maart 2009, nr. 24.527). In zoverre al nuttig aangevoerd, is dit middel dan ook ongegrond.

2.7. In zoverre verzoekster diverse regelgeving citeert en tevens verwijst naar de proceduregids van het Hoog Commissariaat voor de vluchtelingen bij de Verenigde Naties, merkt de Raad op dat dit geen juridisch bindend karakter heeft, maar enkel als aanbeveling dient en bijgevolg geen afdwingbare rechtsregels bevat.

3. Nopens de status van vluchteling en de subsidiaire beschermingsstatus

3.1. Met betrekking tot de bewijswaarde van verzoeksters verklaringen, meent zij dat het onredelijk is van haar te verwachten dat zij veel feitelijkheden kan opsommen met betrekking tot de periode 1998-2000, dat de vragen met betrekking tot de details over de nationaliteitsverwerving van haar vader disproportioneel zijn nu verzoekster gevraagd wordt naar feiten die zij amper kan kennen, dat het niet verwonderlijk is dat zij met een smokkelaar naar Eritrea vluchtte nu deze aangeduid werd door het bevriend gezin waarbij zij verbleef en zij minderjarig was en geen inspraak had daarover, dat het niet redelijk is te veronderstellen dat verzoekster een perfecte kennis zou moeten hebben van de verschillende etnische groepen en talen die in Eritrea voorkomen, gelet op het feit dat zij gedurende heel haar leven in Ethiopië woonde en er mogelijk verwarring was op het interview wegens haar

minderjarigheid toen zij in Ethiopië en Eritrea verbleef en dat het niet correct is dat verzoekster recht heeft op de Ethiopische nationaliteit aangezien haar moeder in 2010 overleden is en zij over geen enkel document beschikt waaruit blijkt dat haar moeder de Ethiopische nationaliteit bezat.

3.1.1. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag berust in beginsel bij de asielzoeker zelf, zodat verzoekster – zoals iedere burger die om een erkenning vraagt – moet aantonen dat haar aanvraag gerechtvaardigd is. De asielzoeker moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen (RvV 27 maart 2009, nr. 25.244). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204), *quod in casu non*, zoals blijkt uit hetgeen volgt.

3.1.2. Uit het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal wel degelijk verzoeksters jonge leeftijd in rekening heeft gebracht bij de vraagstelling en bij de beoordeling van haar onwetendheid inzake de deportaties. Indien erkend wordt dat verzoekster geen kennis over de *concrete omstandigheden* van deze deportaties uit haar ervaringen kan halen, verwacht de CGVS anderzijds wel terecht dat verzoekster op de hoogte is van de *context* van deze deportaties, immers de voorgehouden deportatie vormt, zeker gezien verzoeksters jonge leeftijd alsmede het definitieve vertrek van zowel haar vader als haar broer, een manifeste en bijzonder afwijking op de alledaagsheid zodat deze in het geheugen zou gegrift zijn zo deze zich in werkelijkheid zou hebben voorgedaan; deze is immers van determinerende invloed geweest op verzoeksters verdere leven. Zodoende kan worden aangenomen dat verzoeksters moeder en verdere familie, vrienden, kennissen haar ingelicht zouden hebben en zij zelf doorheen haar verdere jeugd geen enkele gelegenheid zou laten voorbij gaan hebben om zich hierover verder te informeren, te meer daar verzoekster wel weet dat haar moeder veel actieve pogingen zou ondernomen hebben om haar vader en broer op te sporen (gehoorverslag p. 4). Specifiek aangaande de nationaliteitsverkrijging van haar vader, is opvallend dat verzoekster vage en tegenstrijdige verklaringen aandraagt, waarbij zij eerst stelt dat haar vader Eritreër is “*omdat hij was geboren en opgevoed in Eritrea*” en pas nadat ze geconfronteerd werd met het feit dat Eritrea nog niet bestond op het moment dat hij naar Addis ging, spreekt over een registratie bij “*een gemeenschap, een soort van organisatie*” (gehoorverslag p. 4). Verzoekster toont dan ook niet aan kennis te hebben of geleefd te hebben binnen de Eritrese gemeenschap in Ethiopië. Immers verzoekster zou geweten hebben of haar zou verteld zijn geweest dat ze niet naar Eritrea diende te vluchten via een dure en gevaarlijke smokkelaar in Soedan maar dat ze op eenvoudige wijze vrijwillig kon vertrekken naar Eritrea (zie informatie toegevoegd aan het administratieve dossier). Verzoeksters verklaring dat het vertrek naar Eritrea onmogelijk was omdat er geen mobiliteit is tussen de twee landen (gehoorverslag p. 5) ondergraaft verder haar contacten met de Eritrese gemeenschap.

Verder is onaanvaardbaar dat verzoekster niet eenduidig haar vaders etnische herkomst kent (Tigrinya om dit nadien te wijzigen in Tigre) en evenmin het verschil kent tussen de naam van de etnie en de naam van de taal. Verzoekster stelt eerst dat Tigre de etniciteit is en Tigrinya de taal (zie gehoorverslag p. 7) terwijl ze later stelt dat beiden etnieën zijn, die beiden het Tigrinya spreken (gehoorverslag p. 13). Dat verzoekster haar eigen etnie niet correct kan plaatsen en de etnische bevolkingsgroepen Tigre en Tigrinya met elkaar verwart, kan er slechts op wijzen dat ze in haar persoonlijke omgeving niet geconfronteerd werd met deze etnische groepen of dat ze opgroeide in een omgeving waar deze etnische identificatie niet aan de orde was terwijl dit duidelijk wel het geval is, zowel in de Eritrese als de Ethiopische maatschappij (zie CGVS-verhoor en informatie toegevoegd aan het administratieve dossier). Dat verzoekster geen recht zou hebben op de Ethiopische nationaliteit omdat zij momenteel over geen enkel document beschikt dat de nationaliteit van haar moeder zou kunnen bewijzen, kan niet worden aanvaard. Immers kan niet worden ingezien waarom verzoekster haar moeders Ethiopische nationaliteit niet kan aantonen (inschrijving lokale administratie, geboortecertificaat, gezinssamenstelling, ...), zelfs indien zij intussen overleden is. Gezien de bij het administratieve dossier gevoegde informatie kan

verzoekster dan ook een beroep doen op de Ethiopische nationaliteit, in zoverre zij al niet geacht wordt deze te bezitten. Immers geenszins toont verzoekster aan de Eritrese nationaliteit te bezitten.

3.1.3. Verder benadrukt de Raad dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven die de commissaris-generaal immers hebben doen besluiten tot de ongegrondheid van verzoeksters asielaanvraag. Verzoekster beperkt zich echter verder tot het herhalen van het asielrelaas, het tegenspreken van de motieven en de conclusies van de bestreden beslissing en het maken van persoonlijke vergoelijkingen en excuses, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Verzoekster weerlegt dan ook geenszins de overige besluiten van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die steun vinden in het administratieve dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing, met name wat betreft de ongeloofwaardigheid van haar lidmaatschap van de pinksterbeweging in Eritrea, haar wel heel erg beperkte kennis van de militaire dienst(plicht) in Eritrea en haar erg beperkte kennis over Asmara, waar zij gedurende enkele maanden zou hebben gewoond. Derhalve blijven ook de overige motieven van de bestreden beslissing onverminderd overeind.

3.2. Waar verzoekster vraagt begrip op te brengen voor het feit dat zij geen bewijskrachtige documenten kan neerleggen, benadrukt de Raad dat, voor iedere vorm van internationale bescherming, zowel voor de status van vluchteling als voor de subsidiaire bescherming, de plicht tot medewerking berust op de verzoekende partij. Deze dient ter staving van haar asielaanvraag zo spoedig mogelijk alle nuttige elementen noodzakelijk voor de beoordeling van haar verzoek in te dienen. Deze elementen behelzen, naast coherente en gegronde verklaringen, onder meer alle documenten van verzoekende partij en relevante familieleden met betrekking tot identiteit, nationaliteit, landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten (richtlijnconforme interpretatie van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet met artikel 4, lid 1 en 2 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004). Bij het ontbreken van deze elementen dient een aannemelijke verklaring gegeven te worden. Bovendien verplicht geen enkele bepaling of beginsel de met het onderzoek van de asielaanvraag belaste instanties om de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om het statuut van vluchteling te bekomen en de lacunes in diens bewijsvoering zelf op te vullen (RvS 16 november 2006, nr. 164.792). De Raad stelt vast dat verzoekster geen enkel document voorlegt, noch inzake haar identiteit en nationaliteit, noch inzake haar reisweg, noch inzake haar asielrelaas. Daar waar aanvaard kan worden dat het moeilijker kan zijn om verzoeksters feitelijke asielrelaas te adstrueren met objectief verifieerbare documenten, geldt dit echter niet voor haar identiteit en reisweg.

3.2.1. Het bewijs van identiteit maakt een essentieel element uit in iedere procedure en verzoekster is ertoe gehouden de stukken waarover zij beschikt of kan beschikken voor te leggen. De Raad stelt dienaangaande vast dat verzoekster niet toelicht hoe ze zonder registratie en identiteitskaart - hetzij als Eritrese in Ethiopië - zonder problemen tot 2010 naar school is kunnen gaan in Addis Abeba en in deze wel een "school ID kaart" zou hebben gehad die zij evenmin voorlegt (gehoorverslag p. 8). Daarenboven is dit strijdig met de aan het administratief dossier toegevoegde informatie. Het ontbreken van ieder begin van bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit kan in deze verzoekster worden aangerekend. Ze faalt in haar medewerkingsplicht, wat een bijkomende negatieve indicatie met betrekking tot het asielrelaas inhoudt.

3.2.2. Daar waar verzoekster stelt dat zij minderjarig was en dat "*gezien de afstand, de beperkte communicatiemogelijkheden en de extreme omstandigheden waarin dit dient te gebeuren, is dit echter niet eenvoudig en vraagt dit de nodige tijd*", merkt de Raad op dat verzoekster zich beperkt tot vergoelijkingen en excuses gezien zij ondertussen reeds meer dan negen maand in België verblijft en zij diverse malen op het belang werd gewezen om alle mogelijke documenten neer te leggen. Daarenboven heeft verzoekster besloten geen gebruik te maken van de dienst *tracing* van het Rode Kruis om haar grootmoeder te contacteren (stuk 3 toegevoegd aan verzoekschrift). Overigens dient te worden opgemerkt dat indien verzoekster naar België kan reizen en gezien haar leeftijd niet in staat blijkt dit eigenhandig te organiseren, ze ook voldoende hulp had waarop ze zich ook thans nog kan op beroepen. Minstens toont verzoekster niet aan dat dit niet het geval is.

3.3. Met betrekking tot verzoeksters verwijzingen naar algemene (mensenrechten)rapporten en artikelen (stukken 6 t.e.m. 9), dient te worden vastgesteld dat dergelijke algemene verwijzingen niet volstaan om

aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekster blijft hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr.121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

3.4. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

3.5. Verzoekster heeft niet aannemelijk gemaakt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoekster beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit verzoeksters verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoekster faalt immers op talrijke essentiële punten. Uit haar verklaringen kan haar beweerde Eritrese nationaliteit niet blijken. Integendeel, er zijn geen elementen die erop kunnen wijzen dat verzoekster van Eritrese nationaliteit is of ooit in Eritrea geweest is. Aangezien verzoekster quasi haar hele leven in Ethiopië woonde zijn er geen redenen om aan te nemen dat ze dit niet genoegzaam zou kunnen aantonen. Dit klemmt te meer nu verzoekster Ethiopië vrijwillig verliet en geen persoonlijk veiligheidsproblemen had in Ethiopië. Verzoekster toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

3.6. Het aangehaald middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf juni tweeduizend en twaalf door:

mevr. K. DECLERCK,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. K. VERHEYDEN,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK